

Murat Gülsoy ile Yazmaya Başlamak
<http://www.sanatblog.com/murat-gulsoy-ile-yazmaya-baslamak/>

Yazan [buket](#) | 09/08/2012 | Kategori: [yazıhane](#)
[Share on facebook](#) [Share on twitter](#) [Share on email](#) [Share on stumbleupon](#) [More Sharing Services](#)

Her edebiyat yapıtı kendinden önceki yapıtlarla bir ilişki içindedir. Dolayısıyla var olan yapıtlara bakarak, onları farklı açılardan okuyup değerlendirerek edebiyat yapıtlarının nasıl meydana çıkmış olduklarını anlamaya çalışabilirsiniz. Bu nedenle okumak, yazmaya başlamanın ilk adımıdır diyebiliriz.

Murat Gülsoy, [Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık](#) kitabıyla kurmacanın bilinen sırlarını ve ihlâl edilebilir kurallarını hevesli yazarlarla paylaşarak, yazarların dünyasını dilimizde örneğine çok az rastlanan bir üslupla gözler önüne seriyor. Yazarlığın doğasını, teorisini ve pratiğini kendi deneyimleriyle ve okumayı çok sevdiği diğer yazarların önerileriyle harmanlayarak tartışıyor ve okuyucunun âdeta elinden tutarak, samimi bir sohbetle adım adım yazmaya nasıl başlanır, kurmacanın unsurları nelerdir, yazıda zaman nasıl kullanılır, olay örgüsü hangi farklı şekillerde kurulabilir ve bir karakter nasıl yaratılabilir gibi, kurmaca metinlerin özünde yatan hemen her meseleye parmak basıyor. Kafka, Stephen King, Tomris Uyar ve Yusuf Atılgan gibi çok renkli ve sıkı bir yazarlar takımından ödünç aldığı paragrafları, öyküleri masaya yatırıyor ve cümle cümle tartışarak, müstakbel yazara yakıcı zihin egzersizleri yapıyor.

Ben burada, yazmanın ya da edebiyatın altın kurallarını, gizli formüllerini verme iddiasında değilim. Çünkü yaratma süreci, kuralları tam olarak tanımlanabilecek bir etkinlik değildir... Ancak edebiyat yapıtları ne kadar özgün olurlarsa olsunlar tamamen rasgele ve kaotik bir şekilde ortaya çıkmış ürünler değillerdir.

Yazmaya başlamanın ilk adımı okumaksa, ikinci adımı da yazmaktır, diyor Gülsoy.

Bu kadar çabuk mu, diye soranlara yanıtım: evet, bu kadar çabuk. Eğer yazmak istiyorsanız yazarsınız. Kimse size engel olamaz. Ancak yazdıklarımızı başkalarına okutmaya kalkıştığınızda veya yayımlatmak istediğinizde işin rengi değişir. Ama şimdi daha işin başındayken bunu düşünmemeliyiz.

Yaratıcılık sürecinin anatomisini inceleyen [Cleese](#)'nin de bahsettiği üzere, insan birşeyler yaratmak için kendi kendine kaldığında, aklı onun aleyhine çalışmaya başlayabilir. İçinden geçenleri dökmek üzere masa başına geçmiş kişi, ister istemez üreteceği eserin kimlerle buluşacağını, nasıl algılanacağını düşünür ve tüm bu kaygılar yaratıcılığın elini kolunu bağlar. Gülsoy da yazmaya başlamak için düşünceleri sadeleştirmeyi öneriyor:

Yazmaya başlamanın en güzel yolu bir defter tutmaktır. Bir defter ve kalem... Ve tabii yalnızlık. Bir üçüncüsü, yazdıklarımızı kimsenin okumayacağına iyice inanmanız. Ancak insanın içinde hep bir kuşku olacaktır. Deftere güzel ve değerli şeyler yazamama korkusu kimi zaman insanın yaratıcılığını kilitler. Bunu da iki defter alarak başarabilirsiniz! Asıl yayımlatacağımızı, insanlara okutacağınız metinleri ikinci deftere ve aklınıza gelen diğer her şeyi dilediğiniz gibi birinci deftere yazacağınıza kendinizi inandırmanız yeterli olacaktır... [Ben] hızla, aniden defterime hamle [ederim]. Böyle zamanlarda kalem aramakla dikkatim dağılmasın diye bir süredir telli defterler ve bu defterlerin tellerine sıkıştırabileceğim kalemler kullanıyorum...Törenselsel bir yanı yok. Bir refleks gibi. Akıp giden bilinçakışımın fotoğrafını çekiyorum sanki.

Eğer o anda fotoğrafı çekilecek bir akış yoksa zihninde, o meşhur "ilk cümle" buhranına kapıldığı veya tıkanıdığı anlarda yaşadıklarımıysa şöyle anlatıyor:

İlk cümlelerin, yazılacak metnin tüm dokusunu belirlediği gibi bir saplantım vardı. Bu nedenle de gerilirdim. Aklımdaki hikâyeyi anlatmak için oturduğum masanın başından tek satır yazmadan kalktığım olurdu...Bunu aşmak için daha az karmaşık bir teknik denemeye karar verdim: Yazmaya balıklama dahyorum. Boş bir sayfa açıyorum bilgisayarda ve hemen

başlıyorum. İlk cümleyi falan beklemeden. Bazen yazdıklarımın tamamını silip baştan başlıyorum. Bazen hiçbir şey yazmamış olarak kapatıyorum bilgisayarını. Bazen de aynı metnin birden çok giriş dosyası oluşuyor. Ama çoğu zaman, o eşik atlandıktan sonra...yazı üremeye başlıyor.

Tüm yazdıklarımı yayımlatma kaygısı taşımadan, devamlı yazdığı için tıkanma sorununu çok sık yaşamadığını söylüyor Murat Gülsoy. Ancak yazmakta olduğu metinlerde takıldığı yerler olursa:

Bu gibi durumları daha önce yazdıklarımı okuyarak aşıyorum. Bazen de bir resme ya da başka birinin yazdığı metne yoğunlaşmak da zihnimi açıyor... Örneğin bir öykü okuyup, ben olsam nasıl yazardım diye düşünerek birçok yararlı düşünceyi uyandırdığımı bilirim. Ya da insanlar... Onların söylediklerini dinlerken aslında neleri söylemek istediklerini ya da neleri söyleyemediklerini hayal etmenin birçok yaratıcı düşünceye kaynaklık ettiğini söyleyebilirim. Tıkanıklığı aşmanın bence tek yolu o andaki zihinsel durumumuzu değiştirmek.

Yukarıdaki satırları heyecanla yazmakta olduğu bir romana ara verdiğinde kaleme almış olan Gülsoy, [Büyübozumu](#) kitabının sonraki bölümlerinde kurmacanın unsurlarını, inceliklerini, meydan okumalarla yıkılmayı bekleyen kurallarını irdelenecek, ama:

Birazdan bu dosyayı kaydedip kapatacağım ve yazmakta olduğum romanıma devam edeceğim. Belki bu satırların okuru bir zaman sonra (eğer tamamlayabilirsem) şu anda yazmakta olduğum romanı okurken tam bu yazıyı yazmak için ara verdiğim yerde duraklayıp, bu yazıyı hatırlayacak. Tesadüfen... Aramızda hiçbir doğa yasasıyla açıklanamayacak bir kesişme olacak... Böyle garip hisler içinde yazmaya başlayacağım. Birazdan.